

Bogár László: A demokrácia babonája

2012 augusztus 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A választásokhoz kapcsoló előzetes regisztráció tervezete, illetve Orbán Viktor néhány demokráciára vonatkozó megnyilatkozása újra éles vitákat provokált.

A Nyugat számára a legszentebb alapigazság annak a feltételezése, hogy a nyugatias modernitás, vagyis az, amit

ma demokráciaként ismerünk, az emberiség számára a történelem végét jelenti.

Ezzel ugyanis létrejön minden létező világok legjobbika. Különös módon a nyugati gondolkodás itt önmaga lételméleti lényegével is szembekerül, hisz a nyugatias gondolkodás egyik alapvető dogmája a végtelen fejlődés axiómája.

Ha viszont ez helytálló, akkor idővel a demokráciát is evidens módon fel kellene váltania valami másnak. A felvilágosodás annak idején a sötét középkortól próbálta magát megkülönböztetni saját megnevezésével. Azt állította, hogy a középkor babonái helyére a tiszta ész logikáját állítja majd, és ezzel a létező világok legjobbika jön létre. A világban az elmúlt néhány évszázad alatt lejátszódó történések, és a világ mai állapotának fényében aligha kell e feltevés nyilvánvaló képtelenségét bizonygatni. Mindössze annyi történt, hogy a tradicionális, szakrális mitológiák, azaz babonák helyett a nyugati modernitás új babonákat eszközölt. Ezek közül a legismertebb a pozitivistá-szcientista babona, az evolucionarista-progresszívista babona, a materialista-hedonista babona, és végül az egalitáriánus-demokrácionista babona.

Az első arra a feltételezésre épül, hogy a nyugatias tudomány a maga mentális sémáival előbb-utóbb képes lesz a létezés minden kérdésére választ adni, amire meg esetleg mégsem, az a kérdés nincs is. A második arra a feltételezésre épül, hogy a világ folytonos fejlődésben van, és ami ma létezik, az minden eddigi létezőnek a csúcspontja. A harmadik arra a feltételezésre épül, hogy a világ döntően anyagi természetű, és az ember alapvető feladata az anyag által kiváltható érzéki gyönyörök élvezete. És végül az utolsó, amelynek lényege, hogy minden ember egyenlő, és az egyenlő emberek számbeli többsége automatikusan az igazság birtokában van.

Nos, vizsgáljuk meg egy kicsit közelebbről ez utóbbi feltételezést. Mint köztudott, a civilizációt építő ember elmúlt tízezer évének döntő többségét nem demokratikus feltételek között élte le, és ehhez képest ma is megrendítő hatású kulturális teljesítményekre volt képes. A nyugatias berendezkedés demokráciája legfeljebb egy-két száz éves múlttal bír, és máris számos jelét adja a hanyatlás, felbomlás súlyos tüneteinek, míg például az ősi Egyiptom négyezer éven át volt képes fenntartani egy olyan ma is bámulatra méltó világot, amelynek teljesítményeit nem hogy utánozni, de többnyire megérteni sem tudjuk.

Az emberi egyenlőség kérdése kizárólag a nyugatias modernitás jellegzetessége és a francia forradalommal robbant be a közbeszédbe. Tegyük hozzá, a francia forradalom leghatékonyabb egyenlősítő gépezete a vérpad, vagyis a guillotine volt, és ez azért nem igazán demokratikus érv. Ma már tudjuk, hogy ennek az eleve alaptalan feltételezésnek a valóságos célja éppen az volt, hogy a „minden ember egyenlő” felkiáltással lehetővé tegye, hogy a korlátlanul manipulálható tömeg mögül gyakorolhassa hatalmát egy törpe kisebbség minden addiginál kegyetlenebb diktatúrája. Az úgynevezett demokrácia születésének e brutális, és máig is minden embert iszonyattal eltöltő szimbólumát azért kell kötelezően minden július 14-én megünnepelni Franciaországban és szerte a világon, hogy így kizárható legyen minden ezzel ellentétes megközelítés.

Az egalitáriánus-demokracionista babona alapvető célja tehát az, hogy a hatalmi rendszer addigi átláthatóságát felszámolja. A klasszikus hatalomgyakorlási formákban ugyanis még átlátható hierarchia volt, és a döntést hozó uralkodó, illetve uralmi elit közvetlenül volt felelős tetteiért. A demokrácia rendszere ezt az átláthatóságot számolta fel. A döntéseket formálisan egy olyan rendszerre bízta, ahol látszólag az egyenlő emberek gyülekezete dönt, de olyan egyenlő embereké, akik leginkább a teljes informátlanságukban, következképp korlátlan manipulálhatóságukban „egyenlők”, igaz, abban nagyon. És a fékek és ellensúlyok léte semmit sem változtat, mert az ezeket biztosítani hivatott intézmények ugyanúgy a manipulatív rendszer fenntartásában és üzemeltetésében érdekeltek, ugyanis a cinikus és gátlástalan uralmi elit kezében vannak.

A nyugatias demokrácia tehát valójában kezdettől fogva, és nyilván ma is a világtörténelem legravaszabb diktatúrája. És egyben a legveszélyesebb is, mert a valóságos hatalom ezzel tökéletesen láthatatlanná, következképp ellenrizhetetlenné válik. Döntéseinek és tetteinek következményeiért semmilyen felelősséget nem kell vállalnia. Ha a pusztító következmények már nagyon súlyosak, akkor legfeljebb beáldozza az épp akkor uralkodó elit bábfiguráit, s másokat, de mégis ugyanolyanokat hoz a helyükre. Ezt elnevezi demokratikus kormányváltásnak. Egy darabig a meglévő garnitúrákat csereberélgeti, aztán mikor már mindegyik elhasználódott, akkor létrehoz egy újabb sorozatot, mindezt pedig rendszerváltásnak nevezi. A mai, egyre súlyosabb globális válság azt jelzi, hogy erre az ellenrizhetetlen diktatórikus világerőre most kezdenek visszahullani planetáris diktatúrájának pusztító következményei. Azt persze aligha remélhetjük, hogy a helyzet a közeli jövőben megváltozik, de legalább próbáljunk szembesülni a demokrácia végzetes csapdájával.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló